

strækkeligt havde understreget en enkelt Ytring i Ministerens Tale, nemlig at Forhandlingen skulde føres paa det „rigtige Grundlag“, og det ærede Medlem, som har sin Styrke i Gentagelser, varierede dette en fire—fem Gange: paa det rigtige Grundlag. Ja, jeg har citeret denne Udtalelse, og jeg finder ikke, der er nogen Tvivl om, at en Forhandlingspolitik skal føres paa det rigtige Grundlag. Det ærede Medlem vilde saa nærmere udvikle, hvad han forstod derved, nemlig at det Grundlag, Forhandlingen skulde hvile paa, er, at der er en uimodstaaelig stærk Strømning i Befolkningen for de Sager, hvorom Samarbejde skal søges. Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem i denne Sammenhæng tænkte paa Kanonbevillingen og Prinsessebevillingen, det gjorde han formodentlig ikke. Han kastede Tanken tilbage paa de Love, jeg har været med at gennemføre i sin Tid, og nævnte da i denne Forbindelse Alderdomsforsørgelsesloven og forskellige andre Love, blandt andet Valgkredsordningen. Hvad nu angaar Alderdomsforsørgelsesloven, Fattigloven og alle de andre humane Love, som jeg har ydet min Tilslutning i Halvfemsernes Begyndelse, maa jeg sige, at jeg tror, disse Love virkelig have staaet deres Prøve ude i Livet. Jeg tror ikke, der er almindelig Længsel efter at komme bort fra Alderdomsforsørgelsesloven, heller ikke fra den nugældende humane Fattiglov og heller ikke fra alle de andre humane Love, som da bleve vedtagne. Naar det ærede Medlem imidlertid særlig dvælede ved Valgkredsloven, er det mig en Tilfredsstillelse at kunne citere en Udtalelse om denne Lov, der i Fjor faldt fra den nuværende Konseilspræsident, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere. Udtalelsen findes i Folketingstidenden for 1903—04 Sp. 403 og lyder saaledes: „Jeg tror, at naar man skred til en almindelig Omordning, maatte man tage mange Hensyn, og hvis man tog alle disse Hensyn i fornøden Grad, vilde det sikkert vise sig, at den nuværende Ordning, naar man bortser fra de enkelte Abnormiteter, som altid ville finde Sted, hvorledes man saa indretter Valgordningen, i det hele taget vil være tilfredsstillende“. Naar den højtærede Konseilspræsident har udtalt sig saaledes om den nuværende Valgkredslov, kan den vel ikke være værre, end at man kan være den bekendt, og det lader ogsaa til, at der ikke hos Ministeriet er synderlig Stemning for at gaa til en Forandring af den nuværende Valgkredsordning.

For øvrigt finder jeg det i og for sig ørkesløst at rippe op i Fortidens Stridigheder. Jeg nævner kun dette som Retorsion overfor det ærede Medlem. Jeg mener, at der er al Anledning for os alle til nu at lægge Haanden paa Ploven og se fremad. Jeg tror, Opgaven nu er at enes om at føre en fornuftig Politik, der kan føre til gavnlige Resultater, en Politik, der kunde føre til, at vi fik gennemført en hel Del af de humane Forslag, der nu ligger paa Folketingets Bord, og at vi i det hele kunde komme ind paa at grundfæste det parlamentariske Styre, vi nu have faaet her i Landet. Jeg tror ikke, at det danske Folk længes efter at komme ind i en ny Forfatningskamp, og jeg tror, vi vilde handle uforsvarligt, hvis vi vilde ligne vore norske Frænder deri, at det første, vi gjorde, da vi havde faaet et Venstreministerium, var at gøre det umuligt. Det gjorde man i Norge. Det første Venstreministerium var ikke tilfredsstillende, fordi det ikke var radikalt nok. Jeg ved ikke, om det har været til synderlig Velsignelse for Norge, at man der er gaaet den Vej: saa hurtigt som muligt at gøre det af med det første Venstreministerium. Jeg tror, vi kunne være glade over at have et Ministerium, som vi ere overbeviste om loyalt vil udføre Lovene og fortolke dem i den Aand, hvori de ere givne. Selv om det ikke lykkes at gennemføre de Love, vi ønske, i et eller to Aar, mener jeg ikke, at der sker nogen Ulykke. Det, der nu er det vigtigste, er, forekommer det mig, at sætte dette Ministerium saa fast som muligt for at grundfæste Venstres Regimente her i Landet.

Dette var de Bemærkninger, som de Udtalelser, det ærede Medlem for Nørresundby rettede til mig, give mig Anledning til. Men jeg maatte saa maaske med det samme kvittere for Modtagelsen af de elskværdige Ytringer, det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) i Slutningen af forrige Møde henvendte til mig. Det ærede Medlem var ilde berørt over, at jeg har sagt, at Uroens Mænd have været saa matte i disse Dage. Det gør mig ondt, at jeg ogsaa maa tilføje, at hans Angreb paa mig var meget mere mat, end det plejer at være. Jeg har hørt disse Udtalelser saa ofte, at de ikke genere mig. Men jeg maa dog overfor det ærede Medlem anvende det Ordsprog: Har du Ret, hvorfor da være grov? Det ærede Medlem begyndte med at udtale sin Glæde over, at jeg var uenig med ham, og det tror jeg er hans oprigtige Mening. Det ærede Med-